

ENTER

다노마신

3

ENTER ENTER ENTER ENTER

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER!
กดลองอ่าน

ENTER!
กดลองอ่าน

ENTER!
กดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ช่วงเวลาการฝึกซ้อมก่อนการทดสอบขั้นที่สามของสำนักมารชาผ่านไปอย่างรวดเร็วยิ่งนัก อีกเพียงไม่นานเราก็ได้เห็นแล้วว่าค่ายกลกระบี่มารพิชิตที่ทุกคนพยายามฝึกฝนกันมาจะใช้ได้หรือไม่ ทว่ายังมีสิ่งหนึ่งที่บรรดาศิษย์ทั้งหลายยังไม่รู้ นั่นคือการทดสอบที่ไม่เคยง่ายดายนั้นได้ถูกแทรกแซงจากภายนอก ทำให้มันอันตรายยิ่งขึ้น และยังแฝงภัยร้ายที่มุ่งหมายมายังชอนยออุณ โดยเฉพาะ!

แล้วชอนยออุณจะรับมือกับเรื่องไม่คาดฝันนี้ได้อย่างไร จะหาทางหลบเลี่ยงให้พ้นเคราะห์ หรือจะต้องใช้วิชาของท่านปฐมาจารย์ที่เก็บซ่อนเอาไว้ ทางเดียวที่จะรู้ได้ นั่นคือตามไปอ่านกันในนาโนมาชินเล่มนี้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์มิกส์

ประวัตินักเขียน

'ฮันจวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้
ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน'
ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน
ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยัง
พัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/

ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกลับ

แบ่งเป็น ระดับลึกลับขั้นต้น/ระดับลึกลับขั้นกลาง/

ระดับลึกลับขั้นสูง/ระดับลึกลับขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

"ในที่สุดก็ออกมาแล้วสินะ"

บทที่ 21 เสียน้อยแต่ได้มาก (1)

จะมีสักกี่คนที่มีประสบการณ์หน้ากระแทกพื้นจนจมลงไปเช่นนี้
นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตยอมพาที่ถูกจับเอาหน้ากระแทกพื้นด้วย
แรงมหาศาล ความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วใบหน้าจนเขาเกือบระคายสติ
เอาไว้ไม่อยู่ เศษดินเศษทรายเปรอะเปื้อนเต็มหน้า และรู้สึกถึงความชุ่มชื้น
ของเลือดที่ไหลอาบ

"อีก"

หมับ!

ขออนุญาตกระซอกหัวยอมพาขึ้นจากพื้น ยามนี้หน้าตาอีกฝ่าย
ดูไม่ได้เลย หน้าทั้งหักและโยก ดั้งจมูกก็หักจนเบี้ยวไปด้านข้าง ทว่า
เจ้าตัวกำลังเจ็บปวดจนไม่รู้ว่ใบหน้าที่เคยเป็นหนุ่มตาดีผู้หล่อเหลาได้พัง
ยับเยินในชั่วพริบตา

"แฮก...แฮก..."

ช่างน่าเสียดายหากได้ดูใบหน้าเช่นนี้เพียงลำพัง ทว่าทันทีที่ยอมพา
ได้สูดอากาศเข้าปอดอีกครั้งหลังใบหน้าถูกจับกดลงพื้นจนหายใจไม่ออก
อยู่พักหนึ่ง เขาก็ตั้งสติและพุดด้วยน้ำเสียงชิงชัง

"อา...นี่มันไม่เกินไปหน่อยหรื"

"ยังไม่ได้เริ่มด้วยซ้ำ"

เฮือก!

คำขู่ของซอนยออุนทำให้ใบหน้าของยอมพาซีดเผือด แต่ถูกจับผมเอาหน้ากระดาษที่พื้นเมื่อครู่ก็แทบแยแล้ว แต่ซอนยออุนกลับบอกว่ายังไม่ได้เริ่ม ยอมพาจึงกลัวจนเนื้อตัวสั่น

พีบ!

ทันทีที่รู้สึกว่ามีมือที่จับผมของตนเริ่มออกแรงอีกครั้ง ยอมพาก็รีบตะโกนอย่างสับสน

"คิด...คิดว่าเจ้าทำเช่นนี้กับข้าแล้วคุณชายซอนยูชุนจะนิ่งดูดาหรื!"

ทั้งที่ควรจะมีข้อสงสัย แต่ยอมพาก็รีบเปิดเผยข้อผิดพลาดออกมา ซึ่งแน่นอนว่าซอนยออุนรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่ายอมพาเป็นสุนัขรับใช้ซอนยูชุน

"ซอนยูชุนจะไม่นิ่งดูดาหรื"

ยอมพาเพิ่งรู้ว่าไม่ควรพูดออกไป แต่ไหนๆ ก็พูดออกไปแล้ว เขาจึงได้แต่หวังว่าซอนยออุนจะตื่นตระหนกหรือเกรงกลัวขึ้นมาบ้าง เพราะซอนยูชุนมีพลังยุทธ์โดดเด่น อีกทั้งยังทรงอำนาจที่สุดในสำนักมารตอนนี้ เพียงเอ่ยชื่อซอนยูชุน ศิษย์มากมายก็พากันหวาดกลัว

ทว่า...

"แล้วยังไง"

เอ่อ...หรื?

แต่ทุกการคาดการณ์ของเขาผิดทิศผิดทางตั้งแต่แรกแล้ว ภาพซอนยออุนที่เล็กคิ้วแล้วถ้ามกลับสะกิดใจยอมพาเป็นอย่างมาก

"เอาซอนยูชุนมาอ้างแล้วคิดว่าข้าจะกลัวหรื"

ทันทีที่ได้ยินคำพูดประโยคนั้น ความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวยอมพา

ฮะ! ได้ยินมาว่าชอนยออุนหักกระดูกของชอนจงชอมแห่ง
พรรคमारพิชจนแหลักไปทั้งตัว

ชอนจงชอมคือคนที่ทำให้ชื่อเสียงเรื่องความโหดร้ายของชอนยออุน
ดังกระฉ่อน พอถึงเรื่องนี้ยอมพาก็ปลิ้นเสียวใจที่เอาชอนยออุนมาอ้าง หาก
ชอนยออุนกลัวผู้ทำซึ่งตำแหน่งรองประมุขคนอื่น ๆ ก็คงไม่กล้าทำอะไร
ที่บ้าระห่ำเช่นนั้นแต่แรก

"ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะมันจะเป็นรายต่อไปถัดจากเจ้า"

"หือ? รายต่อไป...ฮาก!"

โครม!

"ฮัก!"

โบหน้ายอุมพาทะแทกพื้นอีกครั้ง ครั้งที่สองน่าจะคุ้นเคยกับ
ความเจ็บปวด แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น

"ฮัก!"

ยอุมพาน้ำลายฟุ้งปากพลางร้องคร่ำครวญก่อนจะแน่นิ่งและ
หมดสติไป อันที่จริงชอนยออุนนั่นยอมมือให้แล้ว แต่ยอุมพาก็ยังมีสภาพ
เช่นนี้ หากชอนยออุนใส่พลังเต็มตั้งแต่แรก หัวยอุมพาคงจะแหลักไม่มีชิ้นดี
ชอนยออุนมองยอุมพาที่หมดสติด้วยสายตาเหยียดหยามพร้อมสำยหน้า

ระหว่างนั้นโควังฮึลได้เข้ามาหาชอนยออุนและพูดว่า

"ท่านหัวหน้า จัดการเรียบร้อยแล้วขอรับ"

"จันรี"

ด้านหลังของโควังฮึล เหล่าศิษย์กลุ่มของฮาอิลมยองกำลังนั่งคุกเข่า
เรียงแถว พวกเขาอยู่ในสภาพบาดเจ็บและเนื้อตัวสั่นไม่กล้าเงยหน้าขึ้น
เมื่อคืนพวกเขาไม่ึกไม่ฝันเลยว่าจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

"ฮาอิลมยองล่ะ"

"อยู่ทางโน้นขอรับ"

พอมองไปทางที่โควังฮิลล์ก็เห็นภาพฮาซิลมของกำลังคุกเข่า
อยู่ตรงหน้าแพ็กก็ เขากำลังจ้องแพ็กก็ตาไม่กะพริบราวกับไม่ยอมรับ
ความพ่ายแพ้ในครั้งนี้

ไอ้สารเลว ถ้าซีโครงฆ่าไม่หักล่ะก็!

ฮาซิลมของผู้รอดดีไม่คิดว่าตนจะพ่ายแพ้อย่างง่ายดายแบบนี้ แต่
ผลแพ้ชนะก็ออกมาแล้ว

ซอนยออุณเดินไปหยุดตรงหน้าฮาซิลมของและมองด้วยสายตาเย็นชา
"อือๆ!"

ทันทีที่ซอนยออุณเข้ามาใกล้ ฮาซิลมของก็พยายามพูดบางอย่าง
แต่เพราะถูกกดจุดหย่าเหมินเอาไว้จึงพูดไม่ได้ เลยได้แต่ส่งเสียงที่ฟัง
ไม่ได้ศัพท์เท่านั้น เพราะถึงฮาซิลมของพ่ายแพ้แล้วแต่ยังดิ่งดันขัดขึ้น
สุดท้ายเขาก็เลยถูกกดจุดเอาไว้เช่นนี้

"เอาอย่างไรดี คลายจุดหย่าเหมินดีไหม"

แพ็กก็ยกให้ซอนยออุณเป็นหัวหน้าแล้ว แต่ยังคงกระดากอาย
ที่จะใช้คำสุภาพด้วย ซอนยออุณส่ายหัวให้คำถามของแพ็กก็ เพราะเขา
ไม่อยากจะยินอะไรจากฮาซิลมของ

"แล้วเช่นนั้น?"

"ต้องเอาคืนให้เท่าเทียมกัน"

เอาคืน?

แม้จะพูดไม่ได้เพราะถูกกดจุดหย่าเหมิน แต่หูยังคงได้ยิน เมื่อ
ฮาซิลมของมองซอนยออุณด้วยความสงสัย ซอนยออุณก็ยกบทยกลงไป
อยู่ในระดับสายตาของฮาซิลมของแล้วจับมือขวาของอีกฝ่าย

ไอ้...ไอ้เวร เจ้ากำลังจะทำอะไร

ฮาซิลมของกลอกตาไปมาเพราะสังหรณ์ใจไม่ดี แล้วสิ่งที่เขากังวล
ก็กลายเป็นจริง

กร๊อบ!

ซอนยออุณหักนิ้วชี้ขวาฮาอิลมยองไปข้างหลัง

"อ้อ!"

ต่อให้ฮาอิลมยองแข็งแกร่งกว่าศิษย์คนอื่นมากเพียงใด แต่การถูกหักนิ้วเช่นนี้ไม่มีทางไม่เจ็บปวด ศิษย์กลุ่มสิบสองรวมถึงคัลยอนที่เห็นภาพนั้นต่างพากันเบิกตาด้วยความตกใจ

แต่นี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

กร๊อบ!

"อ้อ!"

กร๊อบ!

"อ้อ!!!"

ซอนยออุณหักตั้งแต่นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อย ไปจนถึงนิ้วโป้ง โดยไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว

ไฉ่...ไฉ่วิปริต! ไฉ้ย!

ใบหน้าที่เปลี่ยนเป็นสีแดงและเส้นเลือดที่ปูดขึ้นบริเวณคอบ่งบอกว่าฮาอิลมยองเจ็บปวดรวดร้าวแค่ไหน แต่ถึงดวงตาจะแดงก่ำ ทว่าการไม่มีน้ำตาสักหยดก็ถือว่าอดทนได้ดีมาก

"เหตุใดถึงเจ็บล่ะ"

คำถามของซอนยออุณหทำให้ฮาอิลมยองงุนงงและจ้องเหม็งราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

เจ้าหักนิ้วซ้ำแล้วถามบ้าอะไรเนี่ย!

ซอนยออุณหพูดต่อไปโดยไม่สนใจสายตาของฮาอิลมยอง

"โอจกก็คงจะเจ็บเหมือนเจ้า ไม่สิ น่าจะเจ็บยิ่งกว่า"

เพราะโอจกถูกรุมกระที่บจนนิ้วหัก ทันทึที่ที่ข้อของโอจกถูกเอ่ยขึ้นมา สมาชิกในกลุ่มของฮาอิลมยองก็เริ่มตัวสั่น

โธ่...โธ่โวย...

ตอนนั้นฮาอิลมยองกำลังต่อสู้กับแพ็กกี ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ ก็พากัน
รุมกระทุ้งมือของโองจงจนกระดูกนิ้วหักเพื่อชิงป้ายเหลือง

นี่คือกฎแห่งกรรมที่ย้อนกลับมาตามสนอง

"ก็แค่ซัดให้เท่าเทียมกัน ทั้งหมดเป็นผลจากการกระทำของเจ้า"

"อื้อๆ!!!"

ไอ้เวร! ข้าจะฆ่าเจ้า!

แม้จะพูดและขยับตัวไม่ได้ แต่หากยังไม่ตาย คนอย่างฮาอิลมยอง
ก็มีพิษสงอยู่วันยังค่ำ ซอนยอฮุนแยมยัมให้ฮาอิลมยองแล้วตบแก้มอีกฝ่าย
หนึ่งขาด

เพียะ!

"อื้อ!"

พลังมหาศาลที่ฟาดลงบนแก้มทำให้ใบหน้าของฮาอิลมยองหันไป
อีกทางราวกับคองจะหัก โชคดีที่เขาถูกกดจุดที่ทำให้ซาเอาไว้ หน้าจึง
หันไปยังทิศทางที่ถูกตบตามธรรมชาติ เพราะหากฝืนต้านแรงไว้คองอาจหัก
ได้

หลังตบแก้มเสร็จ ซอนยอฮุนก็ละลายจากฮาอิลมยอง แล้วลุกขึ้น
สั่งการผู้ติดตาม

"หักนิ้วมือทุกนิ้วและขาข้างหนึ่งของพวกมันทุกคน"

คำสั่งที่เหมือนคำพิพากษาประหารชีวิตของซอนยอฮุนทำให้
เหล่าศิษย์ต่างมีความสุขและความทุกข์ต่างกันไป ผู้ติดตามของซอนยอฮุน
มีสีหน้าสดใสราวกับรอโอกาสนี้อยู่แล้ว ขณะที่สมาชิกในกลุ่มของ
ฮาอิลมยองที่เคยขอร้องฮ้อนวอนกลับมีใบหน้าซีดเผือด

โธ่...โธ่ออกไปที่

คัลยอนชอบคุณตัวเองที่ตัดสินใจถูก เพราะหากทำตามข้อเสนอ

ของยอมพา ป่านนี้เขาคงมีชะตากรรมแบบเดียวกันไปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า
นี่เป็นจุดจบอันเลวร้ายที่สุดที่เกิดจากความโลภเพราะอยากได้ป้ายเหลือง
แค่ป้ายเดียว

ดูเหมือนทุกอย่างถูกจัดการเรียบร้อยแล้ว

กระดุกกระดิก!

ร่างของฮาอิลมยของถูกกดจุดให้ชาจนขยับไม่ได้ กำลังขยับเล็กน้อย
อยู่ด้านหลังของซอนยอฮุน

และเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้น เส้นเลือดบนใบหน้าของฮาอิลมยของ
ปูดโปนขึ้นมาอย่างชัดเจน ดวงตาที่เหม่อลอยเพราะการถูกตบค่อยๆ
เปลี่ยนเป็นสีแดง เขาร้องโหยหวนราวกับสัตว์ป่าบ้าคลั่งก่อนพุ่งตัวเข้าใส่
ซอนยอฮุน

"ย้าย!"

"ท่าน...ท่านหัวหน้า!!"

เสียงร้องตะโกนอย่างตกใจของฮอบงดังไปทั่วภูเขา

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

บริเวณที่ว่างระหว่างอาคารที่พักหมายเลขสามและสี่ ศิษย์สิบสองคน
รวมถึงซอนยอฮุนผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขจากพรรคมารดาบกำลัง
ตั้งค่ายกลกระบี่มารพิชิตโดยใช้วิชากระบี่เจ็ดมารที่เพียรฝึกมาตลอด

พีบ!

ทั้งสิบสองคนร้องเพลงยุทธ์ที่สี่ของวิชากระบี่เจ็ดมารโดยตั้งค่ายกล
เป็นวงกลมและเคลื่อนไหวในทิศทางเดียวกัน ตอนซ้อมก็ดูพร้อมเพรียงกัน
ดี แต่พอร้องเพลงยุทธ์จริงๆ การสอดประสานของค่ายกลกระบี่ก็กลับ
ไม่พร้อมเพรียงกันและไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไร

แปลก

ซอนยูชันเอียงคออย่างสงสัย พวกเขาทำตามส่วนหลังที่เขียนในตำราเคล็ดวิชากระบี่เจ็ดมาร แต่ผลที่ออกมากลับดูเก๋ๆ กังๆ อย่างประหลาด ตอนแรกเขาคิดว่าที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะยังฝึกวิชากระบี่เจ็ดมารมาไม่พอ และคิดว่าผู้ติดตามส่วนใหญ่ของตนต่างเป็นยอดฝีมือระดับที่หนึ่งตั้งแต่เริ่มอยู่แล้ว หากฝึกไปเรื่อยๆ ก็จะคุ้นเคยกับเพลงยุทธ์ไปเอง

"อืม...ปัญหาคืออะไรนะ"

"จะฝึกต่อไหมขอรับ"

"พักสักครู่ดีกว่า ข้าต้องอ่านตำราเพิ่มอีกหน่อย"

เขาตั้งใจจะฝึกค่ายกลกระบี่มารพิชิตให้เร็วกว่ากลุ่มอื่น แต่กลับติดขัดตั้งแต่แรกเริ่ม

ทันทีที่ซอนยูชันอนุญาต เหล่าผู้ติดตามก็พร้อมใจกันนั่งลงบนพื้นและเซ็ดเหงื่อหลังจากเหน็ดเหนื่อยกับการพยายามสอดประสานเพื่อสร้างค่ายกลกระบี่มาเป็นเวลานาน

หลังอ่านตำราเสร็จ ซอนยูชันก็เรียกศิษย์ที่ยืนดูโดยไม่ได้ร่วมฝึกค่ายกลกระบี่มา คนผู้นั้นคือศิษย์หมายเลขหนึ่งร้อยอู๋กิมพิลแห่งพรรคดาบหยาง สิ่งหนึ่งที่สะดุดตาก็คือป้ายเหลืองบนหน้าอกขวาของอู๋กิมพิล

"เรียกข้าหรือขอรับ คุณชาย"

"ตอนยืนดูอยู่ ค่ายกลกระบี่ดูเหมือนถูกต้องหรือไม่"

"คือว่า..."

"ไม่เป็นไร พุดมาเถอะ ไม่ต้องเกรงใจ"

พอซอนยูชันโบกมือเบาๆ พร้อมบอกว่าไม่เป็นไร อู๋กิมพิลก็เปิดปากอย่างระมัดระวัง

"พูดตรงๆ นะขอรับ มันดูเหมือนว่าทุกคนแค่ร้ายเพลงยุทธ์เดียวกัน แต่ข้าไม่เคยเห็นค่ายกลกระบี่นี้เลยไม่รู้ว่่าแท้จริงแล้วมันควรเป็นอย่างไร

แต่เท่าที่เห็น มันดูธรรมดาเกินไปขอรับ"

"ใช่ใหม่ล่ะ แปลกมาก ก็ทำตามตำราเคล็ดวิชา..."

ซอนยูชันยังไม่ทันจะพูดจบ ศิษย์คนหนึ่งก็ตะโกนขึ้นมา

"คุณชาย! ตรงนั้น!"

ศิษย์จำนวนมากปรากฏตัวขึ้นบริเวณที่คนผู้นั้นชี้นิ้วไป พอเห็นดังนั้น ผู้ติดตามคนอื่นๆ ของซอนยูชันที่กำลังนั่งพักต่างรีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างระแວดระวัง
จ๊อกแจ้กๆ!

อะไรกัน

กลุ่มศิษย์ที่ปรากฏตัวขึ้นทุกคนล้วนสภาพดูไม่ได้ พวกเขาเนื้อตัวมอมแมมราวกับเพิ่งกลับมาจากสนามรบ ยิ่งไปกว่านั้นแต่ละคนยังแบกร่างศิษย์คนอื่นมาด้วย โดยศิษย์ที่เดินนำอยู่หน้าสุดได้เอาผ้าพันใบหน้าไว้ซึ่งผ้านั้นเต็มไปด้วยคราบเลือดราวกับบาดเจ็บมา ซอนยูชันเห็นดังนั้น ก็พลันขมวดคิ้ว

ตึกๆๆ!

เหล่าผู้ติดตามของซอนยูชันรู้สึกถึงความไม่ปลอดภัย จึงรีบเข้ามาขวางไม่ให้ศิษย์พวกนั้นเข้ามาใกล้ แต่พอได้ยินเสียงของศิษย์คนหน้าสุดที่พันผ้าปิดหน้า พวกเขาก็คลายความระแວดระวังทันที

"ข้า...ยอมพาเองขอรับ"

คนผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นศิษย์หมายเลขสองร้อยยอมพา พอพิจารณาให้ดีก็พบว่ากลุ่มศิษย์ที่อยู่ข้างหลังเขาคือคนของกลุ่มสิบสองรวมถึงคัลยอน สภาพของพวกเขาราวกับผ่านศึกสงครามอันดุเดือดมาไม่มีผิด

"ยอมพา?"

ซอนยูชันลืมหูลืมเรื่องค่ายกักขังบีบารพิติตไปชั่วขณะแล้วเดินเข้าไปใกล้ด้วยสีหน้าสนใจ

ยอมพาก็หัวและพูดว่า

"คุณชาย ข้าทำภารกิจเสร็จสิ้นแล้วขอรับ"

เมื่อยอมพาแสดงป้ายเหลืองที่ติดอยู่บนหน้าอกขวาของตัวเอง
ซอนยูชันก็รีบถามเพราะอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

"เกิดอะไรขึ้น คนที่เจ้าแบกอยู่เป็นใครกัน"

พอได้ยินคำถามนั้นยอมพาก็วางคนที่แบกอยู่บนหลังลง พอได้เห็น
ใบหน้าของศิษย์ที่นอนแผ่หลาอยู่บนพื้น ซอนยูชันก็ทำตาเป็นประกาย

"ฮาอิลมยอง?"

คนที่ยอมพาแบกมาคือศิษย์หมายเลขหนึ่งร้อยแปดฮาอิลมยอง
ซึ่งอยู่ในสภาพดูไม่ได้ ใบหน้าและเนื้อตัวของเขาบวมซ้ำๆจนมองเห็น
เส้นเลือดปูดออกมาอย่างชัดเจน

"โอ้"

ซอนยูชันส่ายหน้าและขมวดคิ้ว

ติง! ติง!

เมื่อเห็นยอมพาวางร่างฮาอิลมยองที่แบกมาลง เหล่าศิษย์
กลุ่มสิบสองก็พากันวางร่างศิษย์ที่ตนแบกอยู่ลงพื้นบ้าง คนที่พวกเขา
วางบนพื้นไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นผู้ติดตามทั้งเจ็ดคนของซอนยอฮุนและ
สมาชิกสิบเอ็ดคนของฮาอิลมยอง

คนที่คลยอนวางลงนั้นบาดเจ็บที่ใบหน้าเหมือนยอมพา คราบเลือด
เปรอะเต็มไปหมดจนจำไม่ได้ว่าเป็นใคร

"แล้วนี่ใครอีกล่ะ"

"ศิษย์หมายเลขเจ็ดซอนยอฮุนขอรับ"

พอได้ยินว่าคนนั้นคือซอนยอฮุน ซอนยูชันก็ยิ้มมุมปาก

"ซอนยอฮุนรี เจ้าทำให้มันอยู่ในสภาพอย่างนี้ได้ยังไง"

น้ำเสียงของเขาฟังดูดีใจมากตรงข้ามกับการแสดงออกที่แข็งทื่อ

"ถ้าไม่ได้ฮาอิลมยอง พวกเราคงจะแยءชอรับ"

ยอมพาพุดด้วยน้ำเสีงงกระดากอาย ชอนยูซันจึงถามพร้อมทำหน้าสงสัย

"หมายความว่าอย่างไร"

"ถ้าฮาอิลมยองไม่ได้ฝึกพลังมารย็อนโลหิต พวกเราก็คงแย่ไปแล้วชอรับ"

"พลังมารย็อนโลหิต?"

พอได้ยินคำว่าพลังมารย็อนโลหิต ชอนยูซันก็ถึงกับตาโตด้วยความตกใจ มันเป็นวิชาที่จะทำให้กำลังภายในไหลย้อนกลับไปยังจุดลมปราณต่างๆ ในร่างกายเพื่อเพิ่มพลังกำลัง ซึ่งหากฟังผ่านๆ ก็ดูน่าสนใจ แต่จริงๆ แล้วมันเป็นวิชาที่อันตรายมาก ยิ่งใช้นานจุดลมปราณต่างๆ ของผู้ใช้ก็ยิ่งถูกทำลาย และสุดท้ายก็จะเสีงสติจนจำพวกของตัวเองไม่ได้ เนื่องจากผลข้างเคียงดังกล่าว สำนักมารจึงกำหนดให้มันเป็นวิชาที่ห้ามฝึกโดยเด็ดขาด

"จี้ๆ เจ้านี่มันบ้าไปแล้ว"

ชอนยูซันเดาะลิ้นพร้อมจ้องมองฮาอิลมยอง พอได้รู้ว่าฮาอิลมยองถึงขั้นใช้ชีวิตต้องห้ามอย่างพลังมารย็อนโลหิต ชอนยูซันก็เดาศถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องฟังต่อ ฮาอิลมยองคงจะเสีงสติระหน้าใจมตีไม่เลือกหน้าโดยไม่สนว่าจะเป็นศัตรูหรือฝ่ายเดียวกัน

"แต่ก็ถือว่าทำได้ดี ฮ่าๆๆ ทั้งที่เข้าไม่ได้คาดหวังอะไรเป็นพิเศษจากเจ้าเลย"

ชอนยูซันชื่นชมยอมพาเป็นครั้งแรก เขาอดไม่ได้ที่จะมีความสุขหลังได้เห็นผลลัพธ์อันน่าพิงพอใจ เพราะเขารู้ถึงความอันตรายของชอนยออุณเป็นอย่างดีหลังได้ยินข่าวว่าครูฝึกอาวุโสย้งต้องลงไปคุกเข่าในการประลอง

"เช่นนั้นก็ตัดเส้นเอ็นมันก่อนส่งไปห้องรักษาดีไหม"

ซอนยูชันยิ้มร่าพร้อมเดินเข้าไปใกล้ร่างซอนยออุคนที่นอนอยู่บนพื้น หากตัดเส้นเอ็นข้อมือขวาทิ้งอีกฝ่ายก็ไม่อาจฝึกวิชาระดับไปอีกพักใหญ่

คำพูดนั้นทำให้คัลยอนแอบกลืนน้ำลาย

สภาพสะบักสะบอมขนาดนี้ยังจะตัดเส้นเอ็นอีกรี? ไม่เคยประมาณ กับทุกเรื่องเลย ช่างเป็นคนที่น่ากลัวจริงๆ

ซูว!

แสงของปราดดาบก่อตัวขึ้นที่มือขวาของซอนยูชัน เขาหัวเราะชอบใจขณะที่กำลังจะฉีกเส้นเอ็นข้อมือขวาของซอนยออุด้วยปราดดาบอันคมกริบ

"ฮ่าๆๆ ข้าไม่ทำลายจุดตันเถียนเหมือนที่เจ้าทำหรอก เจ้าต้องชอบใจข้านะ"

เขามองหน้าซอนยออุและพูดเหมือนตนเป็นคนมีเมตตา แต่ทันใดนั้นเองใบหน้าที่เคยมีความสุขก็พลันเปลี่ยนไป

"!?"

เขาจะพริบตาเพราะสงสัยว่าตัวเองตาฝาดไป ใบหน้าของซอนยออุบาดเจ็บหนักมาก ตอมมองไกลๆ จึงไม่รู้ว่าใคร แต่พอดูใกล้ๆ ก็พบว่านั่นไม่ใช่ซอนยออุ ซอนยูชันตกใจจนชนลูกไปทั้งตัวและพึมพำเบาๆ

"ยอุม...พา?"

เสียงยอุมพาดังมาจากข้างหลัง

"รู้เร็วจริงๆ"

"นี่มันอะไร..."

ผัวะ!

"อึก!"

ตึงๆๆๆ!

พอหันกลับไปใบหน้าขอนุชั้้นก็พลันบิดเบี้ยวตามแรงปะทะ ก่อนจะ
ร่างกระเด็นกลิ้งไปบนพื้นหลายตลบราวกับก้อนหินที่ร่อนไปบนผิวน้ำ

บทที่ 21

เสียน้อยแต่ได้มาก (2)

"คุณชาย!!!"

เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก

เมื่อเห็นซอนยูชันทกวิ่งไปบนพื้นหลายตลบเหมือนหินที่ร่อนอยู่บนบึงน้ำ เหล่าผู้ติดตามของเขาก็ตะโกนออกมาพร้อมกันอย่างตกใจ ไม่มีใครเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เพราะจู่ๆ ยอมพาก็แอบไปอยู่ข้างหลังซอนยูชันทันทีแล้วชกใส่อย่างจัง

การจู่โจมอย่างไม่ทันตั้งตัวเพียงครั้งเดียวทำให้ซอนยูชันทกระเด็นตกลงออกไปไกล เขาพยายามใช้มือยันตัวขึ้นแต่ก็ยังไม่ไหว

"ยอมพา! เจ้าทำอะไร!"

โอจีรันแห่งพรรคดาบวายุชาติ ผู้ติดตามที่มีป้ายเหลืองอีกคนของซอนยูชันทวิ่งตะโกนขึ้นมา นางเป็นหนึ่งในสามของศิษย์หญิงที่มีฝีมือยอดเยี่ยมในสำนักมารเหมือนโฮซังฮวาแห่งพรรคชวานพิฆาต ทางคิ้วที่ตกและคางที่แหลมยาวทำให้หน้าตาของนางดูเศร้าสร้อยตลอดเวลา

"เจ้าเสียสติไปแล้วรี!"

อูก็มพิลแห่งพรรคดาบหยางระจับความโกรธเอาไว้ไม่อยู่ เขารีบพุ่ง

เข้าไปเพื่อจัดการยอมนพาทันที แต่กลับมีใครบางคนขวางหน้าเอาไว้

ผัวะ! ตีๆ!

หมัดที่เปี่ยมด้วยพลังอันแข็งแกร่งทำให้อู๋กิมพิลไถลไปข้างหลัง สามก้าวแม้จะยกสองแขนขึ้นป้องกันแล้วก็ตาม อู๋กิมพิลพลันสับสน เมื่อเห็นคนที่เข้ามาโจมตีตน

คำถามของคนผู้นั้นดูใหญ่โตจนเหมือนจะปรือออกมาจากเสื้อ เขาคือ โควังฮีลแห่งพรรคหมัดมารผู้มีร่างกายกำยำกว่าศิษย์ทั่วไปเกือบสองเท่า เมื่อครู่เขายังนอนหมดสติอยู่บนพื้น แต่จู่ๆ ก็ลุกพรวดขึ้นมาขวางอู๋กิมพิล

"อะไรกัน เจ้าลุกขึ้นมาได้อย่างไร!"

"ดูเหมือนว่าถึงเวลาที่ทุกคนต้องลุกขึ้นมาได้แล้ว"

โควังฮีลพูดกับเหล่าศิษย์ที่นอนอยู่บนพื้นโดยทิ้งอู๋กิมพิลที่กำลัง สับสนไว้ข้างหลัง ทันใดนั้นเหล่าศิษย์ที่กำลังนอนหมดสติก็ลืมตาและลุกขึ้น รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"เร็วมากเลยขอรับ"

"คิดว่าจะได้นอนต่ออีกสักหน่อย"

"อืม... เป็นไปตามแผนที่วางไว้"

เมื่อเห็นบรรดาผู้ติดตามของซอนยออุณลุกขึ้นมาบ่นพึมพำ ใบหน้า ของอู๋กิมพิลก็พลันบึ้งตึงด้วยความโกรธ

"นี่...นี่มันอะไรกัน!"

และตอนนั้นเองเหล่าผู้ติดตามของซอนยออุณก็ได้ล่วงรู้ความจริงว่า พวกตนถูกหลอก แม้เสื้อผ้าและใบหน้าของพวกผู้ติดตามซอนยออุณ จะเต็มไปด้วยฝุ่นดินและคราบเลือด แต่ถ้าดูดีๆ ก็เห็นว่าไม่มีใคร มีบาดแผล พวกเขาแค่แกล้งทำเป็นบาดเจ็บเท่านั้น

เดี๋ยวก่อน แล้วศิษย์กลุ่มสิบสองที่พาอู๋พวกนี้มาละ

อู๋กิมพิลมองศิษย์กลุ่มสิบสองและคัดยอนด้วยดวงตาที่สิ้นไหว

ทันใดนั้นศิษย์กลุ่มสิบสองก็ชักกระบี่ไม้ที่เหน็บอยู่ตรงเอวและรอ
การให้สัญญาณจากโควังฮีล

"ยอมพา! ให้อัสนารเลว! กล้าดื้ออย่างไรถึงได้ทรยศคุณชายเช่นนี้!"

ใครบางคนระงับความโกรธเอาไว้ไม่อยู่และร้องด่าออกมา คนผู้นั้น
คือศิษย์ที่มีป้ายเหลืองบนหน้าอกเหมือนอุกิมพิลและโอจีรัน เขามีนามว่า
จินยูแห่งพรรคหมัดพิฆาตผู้เชี่ยวชาญในเรื่องวิชาหมัด แม้จะตัวเล็กกว่า
โควังฮีล แต่ก็มีกล้ามเนื้อน้อยกว่ากันเลย

"ให้อยอมพาทยศรี"

"ยอมพา ให้อัคนเจ้าเล่ห์!"

เหล่าผู้ติดตามของซอนยูชันท่างโกรธแค้น พวกเขาจ้องและตะโกนใส่
ยอมพาที่มีผ้าเป็นเนื้อเลือดพันหน้า ไม่มีใครเชื่อใจเขาอีกต่อไปแล้ว

ทว่ายอมพาผู้จุ่มซอนยูชันทกลับส่ายหน้าและพูดกับพวกเขาว่า

"ไม่ต้องใช้แล้วสินะ"

จากนั้นก็คลายผ้าที่พันหน้าออกราวกับอึดอัดเต็มที

พีบ!

ทันทีที่ผ้าพันหน้าถูกถอดออก สีหน้าของเหล่าผู้ติดตามซอนยูชันท
ก็พลันเปลี่ยนแปลงเป็นตกตะลึง เสียงที่พวกเขาได้ยินเมื่อครู่คือเสียงของยอมพา
แต่ใบหน้าที่ถูกเผยออกมาหลังถอดผ้ากลับกลายเป็นอีกคน

"ซอนยออุณ!"

เขาคือศิษย์หมายเลขเจ็ดซอนยออุณ สีหน้าของเขายามนี้สดใสยิ่งขึ้น
หลังจากเอาผ้าพันหน้าที่แสนอึดอัดออกไปแล้ว

หากถามว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร คำตอบก็คือเรื่องนี้เกิดขึ้น
หลังเอาชนะฮาอิลมยงที่ใช้พลังมารย้อนโลหิต

เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน หลังเพิ่มกำลังภายในและคลายการกดจุดด้วย

พลังมารยอนโลหิต ฮาอิลมยองก็คำรามเหมือนสัตว์ป่าแล้วพุ่งเข้าใส่
ซอนยออุณ

'ท่านหัวหน้า!'

ฮาอิลมยองรวบรวมพลังแล้วร้ายกระบวณเพลงยุทธ์ด้วยดรรรชนี
กระบี่คู่ของมือซ้าย เขาต้องการจะทำลายซอนยออุณก่อนที่ในหัวของตน
จะขาวโพลนแล้วเสียดิไป แต่ยังไม่ทันที่ดรรรชนีกระบี่จะถึงตัวซอนยออุณ
ใครบางคนก็กระโดดตะเข้เข้าสี่ข้างด้านซ้ายของเขา

ผัวะ!

คนผู้นั้นคือแพ็กกีนั่นเอง หลังถูกซอนยออุณหักนิ้วมือขวา ความโกรธ
ก็บังตาฮาอิลมยองจนไม่ทันเห็นว่าแพ็กกีกำลังยืนอยู่ข้างๆ สถานการณ์
ที่คับขันทำให้แพ็กกีปล่อยลูกเตะออกไปทันทีโดยไม่แม้แต่จะคิด

'ฮ้าก!'

บึ๊ก!

'หือ?'

แต่คนที่ลอยกระเด็นออกไปกลับเป็นแพ็กกีไม่ใช่ฮาอิลมยอง
พลังสะท้อนอันมหาศาลจากตัวของฮาอิลมยองทำให้แพ็กกีกลับเป็น
ฝ่ายกระเด็นล้มลง

'ไฉน! เข้ามาขวางข้าอีกแล้ว!'

ฮาอิลมยองโมโหที่แพ็กกีเล่นงานที่โคร่งข้างที่หักของตนอีกครั้ง จึง
หันไปเพื่อหวังจะโจมตีแพ็กกีที่ล้มลง แต่ซอนยออุณไม่มีทางปล่อยให้
ฮาอิลมยองทำเช่นนั้น

'จะไปไหน!'

หมัมบ!

ซอนยออุณคว้าข้อมือขวาของฮาอิลมยองที่กำลังจะพุ่งไปหาแพ็กกี
แต่หลังจากที่ฮาอิลมยองทำให้แพ็กกีผู้มีวรยุทธ์ระดับสูงขั้นต้นกระเด็น

ออกไปได้ เขาก็ยังมั่นใจในพลังอันมหาศาลของตน

คราวนี้น่าจะได้ผล!

ฮาอิลมยองใช้พลังสิบส่วนเพื่อตอบโต้ แต่ต่อให้เขามีพลังมากมายแค่ไหนก็ไม่มีทางเอาชนะชอนยอฮุนที่มีกำลังภายในถึงเก้าสิบปีและมีพลังมหาศาลถึงขั้นสร้างรอยบนศิลาหยกครามได้

พีบ!

'หือ?'

ร่างของฮาอิลมยองที่ถูกจับข้อมือลอยหรือขึ้นไปกลางอากาศแล้วถูกฟาดลงมากระแทกพื้น

โครม!

'อ้าก!'

ชอนยอฮุนไม่ปล่อยให้พลาดโอกาส เขารีบกระโดดขึ้นคร่อมร่างของฮาอิลมยองที่นอนอยู่บนพื้นแล้วปล่อยหมัดใส่ศีรษะอีกฝ่าย

ผัวะ!

ชอนยอฮุนต้องการจบเรื่องให้เร็วจึงลืมยังมีมือ ศีรษะของฮาอิลมยองจึงจมลึกกลงไปในพื้นดินยิ่งกว่าตอนที่จับยอมพากระแทกพื้นดินเสียอีก

คงไม่ตายหรอกมั้ง

คอของฮาอิลมยองยังไม่หัก ร่างกายของเขาที่มีเส้นเลือดปูดไปทั่วตัวหลังปล่อยพลังมารย็อนโลहितแข็งแกร่งกว่าคนทั่วไป

'อ้อก!'

ตุ้บ!

และโชคดีที่ศีรษะของฮาอิลมยองไม่แตก จึงไม่มีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้น แต่การที่ใบหน้าถูกชอนยอฮุนต่อยและศีรษะด้านหลังกระแทกพื้นก็ทำให้สมองของฮาอิลมยองกระทบกระเทือนจนน้ำลายฟูมปากและหมดสติไป
แผนของฮาอิลมยองที่หวังจะพลิกสถานการณ์ด้วยพลังมารย็อนโลहित

กลับพังไม่เป็นท่าภายในชั่วพริบตา

'เฮ้อ'

หลังปราบฮาอิลมยของสำเร็จ ซอนยออุนกก็ได้รับรู้จากเหล่าผู้ติดตามว่า นั่นคือพลังมารย้อนโลหิต เพราะคนจากพรรคส่วนใหญ่ได้รับการศึกษา มาตั้งแต่เด็กๆ จึงรู้ว่าอาการที่ฮาอิลมยของเพิ่มพลังอย่างรวดเร็วเช่นนี้ได้ เกิดจากพลังมารย้อนโลหิต

'ข้าก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกขอรับ'

'ฝึกวรยุทธ์ต้องห้ามของพรรคมาร อาจถูกขับออกจากสำนักได้นะ ขอรับ'

โควังฮึลเดาะลั่นพลางมองฮาอิลมยของที่หมดสติ คงจะดีกว่านี้หากฮาอิลมยของรู้จักอดทนต่อความอับยศอดสูและนึกถึงอนาคต แต่เขากลับรู้ว่ามปล่อยพลังมารย้อนโลหิตออกมา เรียกได้ว่าเป็นการตัดสินใจที่โง่เขลา มาก

'ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วขอรับ'

'ตอนนี้ต้องส่งตัวไปห้องรักษาขอรับ'

สมาชิกกลุ่มของฮาอิลมยของที่โจมตีพวกเขาเมื่อคืนตอนนี้ถูกหักนิ้ว และขาครบทุกคนแล้ว ดังนั้นหากไม่หายก่อนการทดสอบขั้นที่สามก็จะถูกไล่ออกจากสำนักอย่างแน่นอน

'พอได้แก้แค้นให้โอจง ข้าก็รู้สึกโล่งขึ้นขอรับ แต่ก็ยังเหมือนมีอะไรคาใจ'

ไม่มีทางที่ทุกคนจะไม่รู้ว่าสิ่งที่ฮอบงพูดหมายถึงอะไร เพราะคนที่วางแผนและอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้กลับไม่โดนอะไรเลย การนำป้ายเหลืองเพียงหนึ่งป้ายมายั่ววศิษย์มากมายให้ทะเลาะกันจนเกิดสถานการณ์เช่นนี้ ถือเป็นเรื่องชั่วร้ายมาก

'รู้ตัวคนบงการแต่ก็ทำอะไรไม่ได้! มั่นนำโมโหนะขอรับ'

'เฮ้อ'

ศิษย์คนอื่นๆ พากันถอนหายใจหลังได้ยินฮอบบอด

ขออนุญาตผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขจากพรรคมารดาบเป็นคู่ต่อสู้ที่แตกต่างจากฮาอิลมยองหรือยอมพาโดยสิ้นเชิง ลือกันว่าเขามีพลังยุทธ์ระดับสูงขั้นปลายแล้ว ผู้ติดตามของเขาที่อยู่ในระดับสูงขั้นต้นก็มีถึงสามคน และด้วยการที่เขาคัดเลือกแต่คนเก่งๆ เข้ากลุ่ม ผู้ติดตามอีกหลายคนของเขาจึงมีพลังยุทธ์ในระดับที่หนึ่งตั้งแต่มิได้กินโอสถมังกรมาร เรียกได้ว่าเขาเป็นศิษย์ที่ทรงอำนาจมากที่สุดในสำนักมารดาบนี้

'ต่อให้โกรธแค่ไหน แต่ตอนนี้ก็ไม่มีแรงจะต่อสู้แล้ว'

หากขออนุญาตกับขออนุญาตต้องปะทะกันในตอนนั้นก็คงจะไม่จบลงด้วยการเผชิญหน้ากันแบบตัวต่อตัว เพราะมันจะกลายเป็นการปะทะกันระหว่างสองชั่วอำนาจของผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุข

'นอกจากจำนวนคนที่ต้องใกล้เคียงกันแล้ว อย่างน้อยพวกเขาก็ยังต้องการคนมีฝีมือระดับสูงขั้นต้นอีกสองคน ถึงจะพอสู้ได้ขอรับ'

จาอูมินเห็นด้วยกับความคิดเห็นของโควังฮัลจึงพูดออกมาเช่นนั้น โยซังฮวาเลิกคิ้วขึ้นและพูดว่า 'คนที่อยู่ระดับสูงขั้นต้น ข้ากับโควังฮัลรวมพลังกันก็อาจจะสู้ได้นะเจ้าคะ'

พลังยุทธ์ของโควังฮัลและโยซังฮวากำลังจะถึงระดับสูงขั้นต้นแล้ว ขอเพียงตระหนักรู้ก็จะปล่อยพลังปรารถนาได้ทุกเมื่อ

'ถ้าคนไม่พอ พวกเราจะช่วยเองขอรับ'

ตอนนั้นเองคัลยอนที่กำลังฟังบทสนทนาของพวกเขาขออนุญาตก็พูดขึ้นมา สีหน้าของทุกคนพลันเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินว่าศิษย์กลุ่มสิบสองจะช่วย เพราะหากพวกเขาเข้ามาช่วยสู้กับกลุ่มขออนุญาต เรื่องจำนวนคนก็จะหมดปัญหาไป

'ถ้าจะสู้กับขออนุญาต ต้องใช้เฉพาะคนที่อยู่ระดับสูงขั้นต้นเท่านั้น'

โค่วังฮี้ลขมวดคิ้วพร้อมตอบคำถามของซอนยออุณ

'ถ้าจะสู้กับซอนยูนชั้นผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขจากพรรคมารดาบ
ละก็ ไม่มีทางที่จะจัดการด้วยคนเดียวได้...'

'เดี่ยวข้ารับผิดชอบสองคนเอง'

'ขอรับ?'

ทุกคนงุนงงกับคำประกาศริ้วของซอนยออุณ แม้ฝีมือของ
ซอนยออุณจะก้าวขึ้นไปอีกระดับแล้ว แต่ยอมไม่มีทางเผชิญหน้ากับ
ยอดฝีมือระดับสูงขั้นปลายและยอดฝีมือระดับสูงขั้นต้นพร้อมกันได้

แม้ซอนยออุณจะเอาชนะครุฝึกได้ แต่นั่นเป็นเพราะพวกครุฝึกไม่ได้ใช้
วรยุทธ์ที่ตัวเองถนัด แต่พวกซอนยูนชั้นจะสู้อย่างสุดฝีมือแน่นอน

'ไม่ได้บอกว่าจะสู้พร้อมกัน'

'หมายความว่าอย่างไรหรือขอรับ'

แล้วซอนยออุณก็ถ่ายทอดความคิดของตัวเองเพื่อคลายความสงสัย
ของพวกเขา หลังได้ฟังคนอื่น ๆ ก็ทำหน้าประหลาดใจ แม้แต่โค่วังฮี้ลที่เป็น
จอมวางแผนก็ยังสงสัยว่าวิธีนี้จะได้ผลจริงหรือไม่

แค่ได้ยินเสียงก็น่าจะรู้แล้วนะ

แล้วจะใช้วิธีใดหลอกคนพวกนั้นกัน

ทุกคนต่างสงสัยว่าแค่อำพรางน้ำมันจะเป็นไปได้หรือ แต่หากทำได้
จริง คนพวกนั้นก็จะมีประมาทและขาดความระวัง ซึ่งต้องเป็นการหลอก
ที่แนบเนียนที่สุด

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง ซอนยออุณก็หลอกคนพวกนั้นได้สำเร็จ
อย่างน่าประหลาดใจ

'ข้า...ยอมพาเองขอรับ'

ทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น ผู้ติดตามของซอนยออุณทุกคนที่แสวงทำเป็น
หมดสติก็ถึงกับตกใจจนเกือบแผลงสะตุ้ง

ฮะ!

ทำได้ทุกอย่างกัน

ทุกคนต่างตกใจในความสามารถอันน่าทึ่งของซอนยอฮุน ไม่มีใครรู้ว่าเขาทำได้อย่างไร แต่เสียงที่ถูกแปลงออกมาไม่ใช่เสียงของเขา มันไม่ใช่การเลียนเสียง แต่เป็นเสียงของยอุมพาจริงๆ หากเสียงเหมือนขนาดนี้ ซอนยอฮุนกับพวกผู้ติดตามจะต้องเชื่อสนิทใจอย่างแน่นอน แล้วจากนั้นก็ต้องแยกซอนยอฮุนกับผู้ติดตามคนอื่นๆ ออกจากกัน

นาโน ยกเลิกการปลอมเสียง

[รับทราบ ยกเลิกการปลอมเสียงของผู้ใช้งาน]

ทั้งหมดเกิดจากความสามารถของนาโนโดยใช้วิธีควบคุมกล้ามเนื้อของกล่องเสียงที่คอเพื่อเปลี่ยนเสียงซอนยอฮุนให้เหมือนเสียงยอุมพานี่เป็นวิธีที่ซอนยอฮุนได้เรียนรู้และวิเคราะห์ประสิทธิภาพต่างๆ ของนาโนขณะอยู่ในคุกถ้ำ

"อา...มันยังไม่ใช่เสียงของข้า อา...ได้แล้ว"

"อะไรกัน"

"เสียงเปลี่ยนไป"

เมื่อซอนยอฮุนเปลี่ยนจากเสียงยอุมพากลับมาเป็นเสียงตัวเองดวงตาของศิษย์ทุกคนทั้งพวกเขาด้วยกันทั้งศัตรูต่างก็เบิกกว้างทันที

"ไอนี้มันเล่นมนตร์ดำรี!"

ฟิว

เมื่อรู้ตัวว่าถูกเสียงหลอก จินยูจากพรรคหมัดพิฆาตก็เดือดดาลและพุ่งเข้าหาซอนยอฮุนพร้อมปล่อยเพลงหมัด ปรากฏหมัดที่แปลงแสงจางๆ นั้นบ่งบอกว่าพลังยุทธ์ของเขาอยู่ระดับสูงขั้นต้นแล้ว

ดวงตาของซอนยอฮุนเป็นประกายทันที

"จิน...จินยู! ไม่นะ!"

ลูกก็มึลตกใจและพยายามร้องห้าม เพราะพลังยุทธ์ของซอนยอฮุน ถูกจัดอยู่ในห้าอันดับแรกของศิษย์ทั้งหมด แต่ตอนนี้จินยูเข้าไปใกล้ถึง ปลายจุมูกของซอนยอฮุนแล้ว

ถ้าหมอนั้นเป็นซอนยอฮุน เจ้าไม่มีทางสู้...

แต่ลูกก็มึลไม่ทันได้พูดออกมาจากปาก

ปัก!

ซอนยอฮุนไม่แม้แต่จะชักกระบี่ไม้ที่เหน็บอยู่ตรงเอวออกมา เขาใช้แค่ ดรรชนีกระบี่คู่ร้ายกระบวณท่ากระบี่สกัดกั้นเพลงหมัดของจินยูเท่านั้น

มันรับมือกับเพลงหมัดของข้าได้ง่ายถึงเพียงนี้โดยรี

เท่านั้นยังไม่พอ ซอนยอฮุนยังร้ายวิชาฝ่าเท้าเข้าไปประชิดตัวจินยู แล้วใช้มือซ้ายดึงป้ายเหลืองจากหน้าอกของจินยูอย่างรวดเร็วราวกับ สายฟ้า

"ข้าได้มาแล้ว"

"ไอ้...ไอ้สารเลว!"

เมื่อถูกขโมยป้ายเหลืองไปอย่างคาดไม่ถึง จินยูก็กััดฟันและ ยกสองหมัดขึ้นไขว้กันเพื่อเตรียมใช้วิชาหมัดพิฆาตฝ่าทะลวง โดยตั้งใจ จะผ่าร่างของซอนยอฮุนที่ยังอยู่ในระยะประชิดด้วยพลังทั้งหมดที่มี

"ตายเสียเถอะ!"

ทว่าหมัดขวาของซอนยอฮุนกลับตอยเข้าไปที่หน้าอกของเขา อย่างรวดเร็วก่อนที่เพลงยุทธ์นั้นจะมาถึง

ผัวะ!

"อ้อก!"

ดูเหมือนเป็นหมัดที่ตอยออกไปเบาๆ แต่เมื่อกระแทกร่างจินยู กระดูกหน้าอกเขาก็ถึงกับร้าวและถอยกรูดไปข้างหลังไกลถึงสิบก้าว หากไม่มีกล้ามเนื้ออันแข็งแกร่งที่ห่อหุ้มประหนึ่งเสื้อเกราะ กระดูกหน้าอก

ของเขาคงจะหักและล้มลงไปแล้ว

"แค่ก!"

ถึงกระนั้นจินยูก็กระอักเลือดราวกับบาดเจ็บภายใน อาจเป็นเพราะ เขาเป็นยอดฝีมือระดับสูงขั้นต้นที่ฝึกวิชาหมัดและมีกำลังภายนอก ที่แข็งแกร่ง จึงไม่ล้มลงภายในหมัดเดียว

แข็งแกร่งกว่าฮาอิลมยอง

ไม่อ่อนแอสมกับเป็นคนที่ชอนยูชันเลือก นอกจากแพ้กก็แล้ว ผู้ติดตามคนอื่นๆ ของเขาคงยากจะรับมือ

ต้องจัดการก่อนที่มันจะตั้งหลักได้

ขณะที่ชอนยออุณกำลังจะพุ่งตัวตามไปจัดการจินยู เสียงนาโน ก็ดังก้องในหัว

[ตรวจพบพลังอันแข็งแกร่งอยู่ห่างจากด้านหลังหกสิบเมตร]

ชอนยออุณหันไปมองข้างหลังด้วยความตกใจ ทันทีที่เห็นเจ้าของพลัง ที่นาโนแจ้งเตือน ชอนยออุณก็ตะโกนใส่ศิษย์กลุ่มสิบสองและผู้ติดตาม ของตน

"หมอบลง!"

ฟูๆ!

แม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ทุกคนก็รีบหมอบลงพื้นทันทีที่ได้ยิน เสียงตะโกนของชอนยออุณ ทันใดนั้นแสงสีขาวยของปราณดาบก็พุ่งผ่าน เหนือพวกเขาที่กำลังหมอบคว่ำหน้าไปพร้อมเสียงแหวกอากาศ

ฟ้าว!

"หือ?"

"ปราณ...ปราณดาบ?"

พวกเขาแม้แต่ดูการต่อสู้ของชอนยออุณจึงไม่ทันได้ระวัง หาก ข้าอีกนิดต้องเกิดเรื่องใหญ่อย่างแน่นอน ปราณดาบนั้นพุ่งผ่านพวกเขาไป

และตรงเข้าหาชอนยออุนอย่างรวดเร็ว

ชอนยออุนรวมพลังไปที่สองนิ้วจนเกิดแสงสีขาวที่ดรรชนีกระบี่คู่
แล้วแสงนั้นก็ก่อตัวเป็นรูปกระบี่

ฉับ!

ปราณกระบี่ของชอนยออุนพุ่งเข้าไปปราณดาบที่พุ่งเข้าหาตน

บทที่ 21

เสียน้อยแต่ได้มาก (3)

ปราณดาบแสงสีขาวถูกฟันเข้าอย่างจริงจังจนกระจัดกระจายและ
หายไปใ้อากาศ ศิษย์ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์นี้ต่างพากันอ้าปากค้าง

"ปราณ...ปราณดาบหายไปแล้ว!"

"ฟันปราณดาบ!"

ผู้ที่จะปล่อยปราณดาบเพื่อโจมตีระยะไกลเช่นนี้ได้ อย่างน้อยจะต้อง
มีฝีมืออยู่ระดับสูงขั้นปลาย ในขณะที่เดียวกันผู้ที่ฟันและทำลายปราณดาบ
เช่นนั้นได้ก็ต้องมีฝีมือสมน้ำสมเนื้อกัน อาจกล่าวได้ว่านี่เป็นการต่อสู้
ที่เหนือมาตรฐานของศิษย์ในสำนักมาร

"ซอนยูซัน"

สายตาอันคมกริบของซอนยออุณหอมออกไปไกล ซอนยูซันที่ถูกลง
เล่นงานจนกระเด็นไปไกลกำลังยืนอยู่พร้อมปราณดาบสีขาวที่ปลดปล่อย
จากฝ่ามือ

ซอนยูซันพูดด้วยน้ำเสียงเสียดาย

"เสียดายแฮะ ว่าจะลอบโจมตีเอาคืนสักหน่อย แฮ็"

ซอนยูซันบิดคอเพื่อคลายกล้ามเนื้อ แม้จะพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน

แต่เขายังรู้สึกเจ็บตรงที่ถูกโจมตีอยู่ดี การถูกตอยเข้าใบหน้าอย่างแรง ทำให้กระเทือนไปถึงสมองจนรู้สึกเวียนหัวและไม่อาจเคลื่อนไหวได้ตั้งใจไปครู่หนึ่ง

"ตั้งสติได้แล้ววีร์ ช้าจริงๆ"

ซอนยูชันพลันทำหน้าบึ้งเมื่อได้ยินคำพูดยั่วยุ การพูดเช่นนี้ก็หมายความว่าซอนยออุณกำลังรอให้เขาดั้งหลักได้เสียก่อน

"รอช้า...อย่างนั้นรี"

"หมัดแรกเป็นแค่การเอาคืนสำหรับแผนชั่วของเจ้า เพราะข้าไม่อยากได้ยินเจ้าพูดว่าข้าล้มเจ้าได้เพราะโจมตีที่เปลือ"

นี่คือการเผชิญหน้ากันระหว่างผู้ทำซิงดำแห่งรองประมุข หากมีการลอบทำร้ายต่อหน้าศิษย์จำนวนมากย่อมนำมาซึ่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมายอย่างแน่นอน

คำพูดของซอนยออุณทำให้ซอนยูชันถึงกับอึ้งไป

"เหอะ! สกัตปรานดาบได้ครั้งเดียวทำเป็นหยิ่งผยอง"

ถึงปากจะพูดเช่นนั้นแต่ซอนยูชันกลับประหลาดใจในการสกัตปรานดาบของซอนยออุณ

ฝีมือมันพัฒนารวดเร็วอย่างกับปีศาจ

ตอนไปเจอหน้าหอกี่กักรยุทธ์ส่วนตัว ซอนยออุณยังคงดูเป็นเด็กหนุ่มธรรมดาคนหนึ่ง แต่ตอนนี้กลับพัฒนาตัวเองอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ หากเป็นเช่นนี้อีกไม่นานคงเหนือกว่าตนอย่างแน่นอน

น่าจะพันแขนให้ขาดตั้งแต่ตอนนั้น

ซอนยูชันรู้สึกเสียดายที่ตอนนั้นอดทนอดกลั้นไม่ตัดแขนของซอนยออุณ และดูเหมือนความผิดพลาดครั้งนั้นจะส่งผลให้เกิดเหตุการณ์นี้ ดังนั้นสิ่งเดียวที่เขาต้องทำในตอนนั้นก็คือ

ต้องตัดแขนให้เหลือข้างเดียวก่อนมันจะเก่งไปมากกว่านี้

ซอนยูนหันตักสินใจเด็ดขาดและไม่หวัหระเรื่อยเปื่อยเหมือนปกติอีก
ซ้ำ!

เปลี่ยนท่าทางแล้ว

เมื่อเห็นซอนยูนหันเปลี่ยนท่าทาง ซอนยออุนก็รวบรวมกำลังภายใน
เพื่อเตรียมรับมือ นี่คือการเผชิญหน้ากันระหว่างยอดฝีมือระดับสูงชั้นปลาย
ทั้งสองคน

คุณชายดูจริงจังมาก

เหล่าผู้ติดตามของซอนยูนถึงกับกลั่นหายใจและเฝ้าดูการเผชิญหน้า
ในครั้งนี้อย่างใจจดใจจ่อ หากไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับซอนมูยอนผู้ทำชิง
ตำแหน่งรองประมุขจากพรรคมารทมิฬ ซอนยูนก็มักจะทำตัวขี้เล่น
และผ่อนคลายกับทุกเรื่องเสมอ แต่สีหน้าของซอนยูนในตอนนี้บ่งบอก
อย่างชัดเจนว่าเขามองซอนยออุนเป็นศัตรู

บรรยากาศเปลี่ยนไปแล้ว

บรรยากาศที่เปลี่ยนไปทำให้โควังฮีลนิ่งเงียบ แผนเดิมของพวกเขา
คือปราบผู้ติดตามของซอนยูนขณะซอนยออุนกำลังต่อสู้ แต่บรรยากาศ
ในตอนนี้กลับกลายเป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างผู้นำ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็คง
จะเสี่ยงเกินไปหากฝากอนาคตไว้กับซอนยออุนเพียงคนเดียว

*ท่านหัวหน้า หากแพ้ที่นี่ก็เท่ากับแพ้ในศึกชิงตำแหน่งรองประมุข
ด้วยนะขอรับ*

สายตาของเหล่าศิษย์จับจ้องไปที่คนทั้งสอง พวกเขาหวังให้หัวหน้า
ของตนเองคว้าชัยชนะจึงพากันประหม่าตื่นเต้น

แล้วซอนยูนก็เริ่มขยับก่อน

พีบ!

ร่างของซอนยูนพุ่งผ่านศิษย์คนอื่นๆ มุ่งหน้าเข้าหาซอนยออุน
อย่างรวดเร็วราวสายฟ้าฟาด มันเป็นวิชาตัวเบาที่เร็วยิ่งกว่าใครนับแต่

เคยเห็นมา ซอนยูชันกระโดดทะยานไปถึงเบื้องหน้าซอนยอฮุนแล้วร่ายดาบเอกเนรมิตซึ่งเป็นเพลงยุทธ์ที่สองของวิชาดาบมารเนรมิต

"ยักษ์!"

มันเป็นเพลงยุทธ์ธรรมดา ทว่าเปี่ยมไปด้วยพลังมหาศาล อานุภาพของเพลงยุทธ์ที่ร่ายโดยปราณดาบนี้รุนแรงมากจนอาจผ่าร่างของซอนยอฮุนเป็นสองส่วนได้ภายในพริบตา

นี่คือวิชาดาบของพรรคมารดาบ!

ทว่าอานุภาพของมันยังเป็นรองวิชาดาบกระบี่ผีเสื้อที่ซอนยอฮุนได้รับสืบทอดมาจากกองครักษ์เบื้องขวาขอบแมง ภายในชั่วเวลาสั้นๆ นี้เขาพลันครุ่นคิดว่าจะตอบโต้ด้วยวิชาดาบหรือวิชากระบี่ดี

แล้วซอนยอฮุนก็เลือกแบบหลัง

ต้องรีบจบการต่อสู้และเก็บแรงไว้เพื่อใช้กับผู้ติดตามที่เหลือของซอนยูชัน

ซอนยอฮุนชูสองนิ้วเป็นดรรชนีกระบี่คู่แล้วสร้างปราณกระบี่ขึ้นมา เขาเคยลองสร้างปราณกระบี่บนกระบี่ไม้แล้ว แต่กระบี่ไม้ไม่แข็งแรงพอจะรองรับปราณของเขาได้

ปราณกระบี่?

ความประหลาดใจฉายขึ้นในแววตาของซอนยูชันเมื่อเห็นซอนยอฮุนสร้างปราณกระบี่ไม้ใส่ปราณดาบ เมื่อครู่เขาคิดว่าตัวเองกำลังล้มอยู่ก็เลยมองผิด แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่ซอนยอฮุนใช้คือปราณกระบี่

พีบ!

เพลงกระบี่ของซอนยอฮุนเข้าปะทะกับเพลงดาบของซอนยูชัน เมื่อปราณกระบี่กับปราณดาบกระทบกัน แสงของปราณก็กระจายไปทุกทิศทุกทาง

มันจะทำอะไร

ซอนยูนหันหน้ามาลง เขาสงสัยว่าที่ซอนยูนเลือกใช้วิชากระบี่แทนที่จะเป็นวิชาดาบกระบี่ปีศาจนั้น มีจุดประสงค์อะไร เพราะกระบี่บวท่่ากระบี่ที่ใช้แต่ละท่าดูธรรมดาตามาก ทว่าเขาก็รู้สึกคุ้นตาระบวท่่ากระบี่นี้ อย่างน่าประหลาด

ความอัศจรรย์ของดาบเอกเนรมิตมันเพิ่งเริ่มต้นเอง

ซอนยูนคิดว่าหากสกัดทุกกระบี่บวท่่าก็คงจะทำลายเพลงยุทธ์ของซอนยูนชันได้ แต่จู่ๆ ปรารณดาบของซอนยูนชันกลับเปลี่ยนทิศทางไปอย่างแปลกประหลาด

พีบ!

ความตกใจทำให้ซอนยูนยกปรารณกระบี่ขึ้นสกัด แต่คลื่นของพลังโจมตีของมันก็ทำให้เขาถูกผลักไปทางซ้าย

ครีน!

เกิดเป็นรอยไถลบนพื้นยาวถึงหกก้าว เหล่าผู้ติดตามของซอนยูนชันร้องตะโกนกันดังลั่นทันทีที่ซอนยูนเสียท่าให้เพลงยุทธ์แรก

"เฮ!!!"

ในทางกลับกันใบหน้าของเหล่าผู้ติดตามซอนยูนก็พลันตึงเครียด พวกเขาคิดไม่ถึงว่าซอนยูนชันจะแกร่งขึ้นถึงขั้นนี้ ฝีมือระดับนี้อาจประลองกับครูฝึกอาวุโสโงจินซังได้สบาย

พลังโจมตีเหนือกว่าข้าเล็กน้อย

ดวงตาของซอนยูนชันสว่างไสว เดิมทีซอนยูนชันก็เป็นยอดฝีมือระดับสูงชั้นกลาง พอได้ดูดซับไอสถม้ังกรรมารในครั้งนี้ จากที่มีกำลังภายในหกสิบปีก็เพิ่มขึ้นอีกสี่สิบปี

เพลงยุทธ์ประหลาดมาก

ยิ่งไปกว่านั้นวิชาดาบที่ซอนยูนชันใช้ยังมีกระบี่บวท่่าเป็นเอกลักษณ์สมกับเป็นวิชาดาบของพรรคมารดาบที่โดดเด่นเรื่องการสร้างภาพลวงตา

การเคลื่อนไหวของกระบวนท่าดาบที่แปลกประหลาดนี้จะทำให้คนเคลิบเคลิ้มมึนงง ต่างจากวิชาดาบกระบี่ผีเสื้อที่จะทำให้คนสับสนจนเวียนหัว

แขนขวานั้น...

กล้ามเนื้อแขนขวาของซอนยู่ชันถูกฝึกฝนมาอย่างหนักแน่นนอน เพราะการจะใช้วิชาดาบเช่นนี้ต้องควบคุมดาบได้อย่างอิสระและคล่องแคล่ว รวมถึงอาศัยกำลังแขนอย่างมหาศาล

"โชคดีจริงนะ ตั้งใจจะฟันแขนให้ขาดในครั้งเดียวเสียหน่อย"

ซอนยู่ชันยกมุมปากขึ้นข้างหนึ่งอย่างน่าหมั่นไส้ หากซอนยออุนรับมือช้ากว่านี้อีกนิดแขนขวาก็คงจะถูกฟันจนขาดไปแล้ว ซอนยู่ชันชี้ปราดดาบในมือไปยังซอนยออุนพร้อมพูดว่า

"เลิกใช้วิชากระบี่ที่เจ้าไม่ชำนาญแล้วใช้วิชาดาบกระบี่ผีเสื้อเถอะ"

"วิชากระบี่ที่ไม่ชำนาญ?"

ซอนยออุนเลิกคิ้วอย่างหงุดหงิด

"คิดว่าข้าไม่รู้จักวิชากระบี่ที่เจ้าว่ายี่ ฮ่าๆๆ"

คำพูดแฝงนัยของซอนยู่ชันทำซอนยออุนตกตะลึง ซอนยู่ชันรู้ด้วยหรือว่าซอนยออุนร้ายกระบวนท่าของเพลงกระบี่ทำลายล้างที่อยู่บนศิลาจารึกหยกคราม

ซอนยู่ชันสายหัวแล้วพละมต่อราวกับเห็นตนเองเหนือกว่า

"การร้ายกระบี่เจ็ดมารแบบผสมผสานเหมือนพวกครู่ฝึกนั้น มันไม่ได้ผลกับข้าหรอก"

ซอนยออุนไม่ได้แสดงออกทางสีหน้าใดๆ ต่อคำพูดนั้น แต่ในใจเขารู้สึกผิดหวังเล็กน้อย เพราะเขาใช้กระบวนท่าของเพลงกระบี่ทำลายล้าง แต่ซอนยู่ชันกลับมองว่าเป็นวิชากระบี่เจ็ดมาร เพลงกระบี่นี้เป็นสิ่งที่มารกระบี่ทั้งเก้าไว้เขียนนะ

"เดือนแล้วนะ ภายในห้าเพลงยูทูป"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ถ้ายังรันรายได้กระบี่เจ็ดมารด้วยท่าทางเงอะงะอย่างนั้นต่อไปละก็ เตรียมบอกลาแขนขวาของเจ้าไปชั่วชีวิตภายในห้าเพลงยูทูปได้เลย ข้าเองก็รู้สึกขอบคุณเจ้า แต่ข้าไม่อยากฟังเสียงคนอื่นพูดว่าข้าเอาชนะคู่ต่อสู้ผู้เงอะงะได้"

ชอนยูชันพูดอย่างอวดดีราวกับต้องการเอาคืนชอนยอลุนที่พูดจายั่วยุกับตนก่อนหน้านี้

กระบวนท่าของเพลงกระบี่ทำลายล้างบนศิลาจารึกหยกครามนั้น ดูธรรมดาเมื่อเทียบกับกระบวนท่าของพลังกระบี่มารสวรรค์ ซึ่งมีมันจะไม่แสดงอำนาจอันน่าเกรงขามออกมาจนกว่าจะถูกรวมเป็นเพลงยูทูป ด้วยเหตุนี้จึงถูกชอนยูชันดูแคลน

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง ชอนยอลุนก็พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"มันใจเกินไปหน่อยแล้ว เช่นนั้นมาเดิมพันกันดีหรือไม่"

"เดิมพัน?"

"ใช่ เจ้าบอกว่าเจ้าเอาชนะวิชากระบี่เงอะงะของข้าได้ภายในห้าเพลงยูทูปไม่ใช่หรื เช่นนั้นคงไม่กลัวว่าจะเสียเปรียบในการเดิมพันใช่ไหม"

การทำเดิมพันอย่างกะทันหันทำให้ชอนยูชันเอียงคออย่างสงสัย มันจะมาไม่ไหนนะ

เขาระแวงว่าชอนยอลุนอาจเล่นตลกตีกเพราะเมื่อครู่ตนก็ถูกหลอกด้วยการปลอมเสียงเป็นยอมพามาแล้ว แต่หากผู้ต่อหน้าศิษย์มากมายขนาดนี้แล้วยังเล่นตลกตีกอีกก็คงจะไม่มีใครเชื่อถือชอนยอลุนในฐานะผู้ทำซิงตำแหน่งรองประมุขอีก

ชอนยูชันพูดพร้อมรอยยิ้ม

"เดิมพันด้วยอะไรก็ว่ามา"

"ถ้าข้าชนะ เจ้าต้องยกป้ายเหลืองทั้งหมดให้ข้า"

จ๋อกแจ้กๆ!

เจ้านี่มันบ้าจริงๆ

ให้มอบป้ายเหลืองนี้รี้ง่ายๆ อย่างนี้เนี่ยนะ!

กลุ่มที่มีท่าที่ตอบสนองต่อคำพูดของซอนยออุณก็คือเหล่าผู้ติดตามของซอนยูชัน การเติมพันด้วยป้ายเหลืองทั้งหมดนั้นไม่ต่างกับการบอกให้พวกเขาอมแพ้ในการทดสอบขั้นที่สาม พวกเขาจึงมีท่าทางตอบสนองอย่างรุนแรง

"เพ่งเล็งป้ายเหลืองสินะ"

ซอนยูชันส่ายหน้า มันเป็นไปตามที่เขาคาดเดาเอาไว้ และยังแฝงไปด้วยความหมายที่ว่าให้ทุกอย่างจบลงด้วยการเติมพันนี้ หลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ซอนยูชันก็เสียวริมฝีปากเหมือนคิดอะไรดีๆ ขึ้นได้และพูดว่า

"หากข้าชนะ เจ้าก็ต้องให้ป้ายเหลืองข้าเช่นกัน แต่ดูเหมือนเช่นนั้น ข้าจะเสียเปรียบนะ เพราะฝั่งข้าต้องให้เจ้าถึงสี่ป้าย หึๆ เช่นนั้นขอเพิ่มอีกหน่อยก็แล้วกัน ถ้าข้าชนะ เจ้าต้องมอบแพ็กที่ผู้ติดตามของเจ้าให้ข้า"

แพ็กที่กำลังฟังการสนทนาที่อยู่ถึงกับตกใจเมื่อซอนยูชันหยิบตนมาเป็นเติมพัน ดูท่าแล้วซอนยูชันยังไม่ตัดใจจากตนง่ายๆ ช่วงเป็นคนที่ยึดมั่นในคนมีฝีมือเสียจริง

"ตกลงหรือไม่"

แพ็กก็ขมวดคิ้วกับคำถามของซอนยูชัน เพราะหากซอนยออุณพลาดพลังพ่ายแพ้ เขาก็ต้องไปอยู่ใต้อาณัติของซอนยูชันที่น่ารังเกียจ

ให้ตายสิ จะตกลงจริงรี

แพ็กก็มองตาซอนยออุณเพราะอยากรู้ว่าซอนยออุณมั่นใจแค่ไหน ซึ่งในแววตาที่เปล่งประกายคู่นั้นไม่ปรากฏความเกรงกลัวใดๆ อยู่เลย แพ็กก็จึง

เชื่อมั่นและหันไปพยักหน้าให้ซอนยูซัน

"ดีเลย เดิมพันอย่างนี้ค้อยมีรสชาติหนอย"

หากเป็นการเดิมพันเช่นนี้ตนก็ไม่เสียเปรียบอะไร ซอนยูซันจึงรู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก เขามั่นใจว่าตนจะตัดแขนและเอาชนะได้ภายในสามเพลงยุทธ์หากซอนยออุณใช้วิชากระบี่เจ็ดมารแทนวิชาดาบระบำผีเสื้อ

"เข้ามาเลย คราวนี้ข้าให้เจ้าโจมตีก่อน"

ซอนยูซันพูดพลางกวักมืออย่างอวดดี แต่ถึงจะถูกยั่วยุเช่นนั้น ซอนยออุณก็ยังก้าวไปข้างหน้าอย่างใจเย็นโดยไม่ได้แสดงความรู้สึกใดๆ ออกไป

ติ๋ง!

จากนั้นซอนยออุณก็พุ่งตัวใส่ซอนยูซัน ปราณกระบี่สีขาจากดรชนีกระบี่คู่เริ่มร่ายกระบวณท่ากระบี่อันแสนธรรมดา ซึ่งดูคล้ายเพลงยุทธ์หกกระบี่ของกระบี่เจ็ดมารมาก

ไอน้ำไอง่ ความดีอันจะทำให้เจ้าเสียทั้งแขนขาที่เป็นหัวใจสำคัญของวรยุทธ์ เสียทั้งผู้ติดตาม และป้ายเหลือง หึๆ

ซอนยูซันหัวเราะเยาะอยู่ในใจ เขาอ่านตำราเคล็ดวิชากระบี่เจ็ดมารมาหลายสิบรอบเพื่อต่อสู้กับเหล่าครูฝึก จึงรู้อย่างแจ่มแจ้งถึงขั้นหลับตาก็รู้ว่าจุดอ่อนของเพลงกระบี่อยู่ตรงไหน

"ย้าย!"

พึบ!

ซอนยูซันสร้างปราณดาบที่มือขวาและร่ายผนึกวิถีดาบเนรมิตซึ่งเป็นเพลงยุทธ์ที่สี่ของวิชาดาบมารเนรมิต เพลงดาบของเขาหมุนวนอย่างดงามก่อนจะทะลวงเข้าไปในเพลงกระบี่ของซอนยออุณ

ซึ๊ง!

ในที่สุดเพลงกระบี่และเพลงดาบของทั้งสองก็ปะทะกัน ทว่าดวงตา

ของซอนยูนซันผู้มั่นใจในเพลงดาบของตนกลับสั้นไหว

อะไรกัน นี่คือการปะเจ็ดมารจริงรึ

แล้วเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น กระบวนท่ากระบี่ของซอนยอฮุน
ที่เริ่มต้นอย่างธรรมดา กลับเปลี่ยนแปลงไปในทันใด ยิ่งเพิ่มกระบวนท่า
เพลงกระบี่ก็ยิ่งเกิดการพลิกแพลงอย่างน่าประหลาดจนกลายเป็น
เพลงกระบี่อันสูงส่งในที่สุด เหมือนเกิดคลื่นระลอกใหญ่ในทะเลสาบ
ที่เคยสงบ

ซึ่่ง!

ไม่นะ ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป...โธ้ย!

หลังผ่านกระบวนท่าที่ห้า อานุภาพเพลงกระบี่ของซอนยอฮุน
ก็เกินกว่าที่ซอนยูนซันจะต้านทานไหว แขนซอนยูนซันที่ชี้ร้ายเพลงดาบ
เริ่มบิดม้วน เมื่อเห็นว่าไม่ได้การ เขาก็คิดจะร้ายเพลงยุทธ์ที่ห้าของ
วิชาดาบมารเนรมิต แต่ก็ไม่ทันการณ์เสียแล้ว

ปัก!

"ฮึะ?"

ยังไม่ทันจะได้ร้ายเพลงดาบ มือที่ปล่อยปราดดาบก็ถูกกระแทก
กระเด็นออกไป ร่างอันสั้นเทาของซอนยูนซันถูกดูดเข้าไปในระลอกคลื่นที่
ถูกสร้างโดยเพลงกระบี่

ฟึ่บ!

"ฮ้าก!"

กระบวนท่ากระบี่ที่พลิกแพลงหลากหลายพัดพินใส่
ซอนยูนซัน ปราดกระบี่แทงเข้าจุดสำคัญแต่ละแห่งจนเลือดพุ่ง ซอนยูนซัน
พยายามดิ้นรนอย่างเจ็บปวด และในขณะที่กระบวนท่าที่ยี่สิบสี่ซึ่งเป็น
กระบวนท่าสุดท้ายของเพลงกระบี่กำลังจะตัดคอซอนยูนซัน ซอนยอฮุน
ก็เปลี่ยนทิศทางของมัน

พีบ!

"อ้าก!"

เสียงกรี๊ดร้องดังออกมาจากปากชอนยูชัน ศิษย์ทุกคนต่างตกตะลึง
กับภาพที่ได้เห็น

ตูบ!

แขนขวาชอนยูชันถูกตัดขาดและร่วงลงสู่พื้น นิ้วมือนิ้วกระดูกไปมา
ราวกับมีชีวิต

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3zk68uG>